

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

12. Qui potest capere, capiat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Sed Christus hoc loco illas omittens, voluntariæ continentiæ non præsens emolumentum, sicut Paulus, sed futurum præmium proponit. Ipsum sanè regnum cælorum, quod neq; qui eunuchi nascuntur, neque qui ab hominibus castrantur, eo nomine consequuntur : tamen utriusque illi hoc emolumentum quoque habent ex necessaria illa sua continentia ut liberius Deo seruiant, cuiusq; omnibus soluti ad pietatis officia alacrius se accingant. *Sunt autem*, ait Christus, *qui se ipsos castraverunt propter regnum cælorum*, id est, ut consequantur regnum cælorum, quasi tantæ virtutis amplissimam mercedem, qua cæteri eunuchi carènt quatenus tales sunt : quia non id voluntate operantur, sed necessitate patiuntur. Hic est simplex & apertus verborum Christi sensus.

12. *Qui potest capere, capiat.*

HAEC Christi verba prorsus inuertit Calvinus: & quod Christus de cælibatu seu volûtaria castratione dixit, de coniugio exponit. Sic enim ad hæc verba ait. *Hæc clausula admonet Christus minimè spernendum esse coniugij usum, nisi cæca temeritate nos in exitium præcipites dare velimus.* Vult ergo Christum his verbis hortari ad coniugium: quum luce meridiana clarius sit ex verbis proximè præcedentibus, *Qui se castraverunt*, &c. hanc clausulam Christum intulisse, *Qui potest capere, scilicet hanc voluntariam continentiam, capiat.* Nec hic ad coniugium Christus hortatur, nec id opus erat facere, ad quod homines natura proclives sunt : sed ubi vinculum illud coniugij indissolubile docuisset, eaque doctrina Apostolis incommoda & dura videretur, quia libertatè repudiij

Verborum
Christi
corruptela
prodi-
giola.

pudij frenabat, ideoque à coniugio abstinendum Apostoli censerent, voluntatem illam abstinendi nec damnat nec refrenat Christus, sed Deo donum esse docet, & virtutem caelo dignam, ad quam hortatur eos qui volunt, neminem autem præcepto cogit. Suum tamen nouum & inauditum commentum aliqua ratione firmare vult Calvinus. Nam (inquit) *discipulis quos videbat sine iudicio ruerem, manum iniicere oportuit.* Quasi verò discipulos ad continentiam procliuus hoc verbo reuocare, & ad coniugium hortari Christus voluerit. Quo nihil dementius cogitari potuit. Primum quia discipuli adhuc talem propensionem non ita aperte declararant, sed ex occasione antedicta difficultatem hanc proposuerunt, duram videri coniugij conditionem, quod quidem tam propter alios quam propter se proposuisse poterant: deinde si hanc in illis propensionem Christus aduertisset, ab ea nunquam reuocare voluisset, qui Paulum postea suo Spiritu docuit ad continentiam diligenter hortari. Rursum in verbis sequentibus adeo ab ea non reuocat, vt disertè doceat paucorum hanc esse ex singulari Dei dono eximiam virtutem, & quosdam hoc laudabiliter facere propter regnum caelorum. Postremo quomodo illos Christus ad coniugium hortaretur, quos certissimè constat ab omni postea coniugij vsu abstinuisse? Hæc igitur quam adfert ratio, quam & vnicam adfert, impudentissimum eius commentum tueri non potest.

1. Cor. 7.

De ipsa prorsus perpetua continentia qua se castrant quidam propter regnum caelorum, dicit Christus: *Qui potest capere, capiat.* Neque sic hoc dicit quasi hæc voluntaria continentia in hominis potestate non sit. Sic enim ipse Calvinus sibi plane

ne

Calvinus
sibi con-
trarius.

De Spir.
& lit.
cap. 30.
Ioan. 1.

Iosue 24.

Marc. 9.

nè contrarius alio in loco affirmat his verbis. *Ne talem castrationē in hominis sitam esse potestate quis putet, concludit Christus: Qui potest capere, capiat.* Hæc ille In-stitut. lib. 2. cap. 8. num. 42. At verò sicut de fide docet accuratè Augustinus *illam esse in potestate ho-minis, sed hanc potestatem nullam esse nisi à Deo data sit,* iuxta illud D. Ioannis, *Dedit eis potestatem filios Dei fieri his qui credunt in nomine eius:* sic omnino continentia perpetua sita est in potestate hominis, sed hæc po-estas nulla est nisi à Deo derur: *quia nō omnes capiūt verbum hoc, sed quibus datum est.* Dicit ergo Christus, *Qui potest capere, capiat:* id est, qui habet à Deo hanc potestatem, qui iam ex Dei dono voluntatem & pro-positum continendi habet, cōtineat. Possè in Scri-pturis circa Dei cultum significat, habere volun-tatem faciendi, sed utiq; ex Dei dono. Dixit Iosue suis Iudæis. *Non poteritis seruire Domino.* In quibus verbis nō negat in eorū potestate hoc esse situm, sed de volūtate dubitat. Quare illis statim respō-dentibus, *Nequaquam ut loqueris ita erit, sed seruiemus Domino;* concludit Iosue: *Testes vos estis quia ipsi elegeritis vobis Dominum ut seruiatis ei.* Iā posse eos agno-scit, quia voluerunt & elegerūt hoc facere. Sic Christus in Euangelio. *Si potes credere, omnia sunt possibilia credēti.* Haud dubiè posse credere, in proprio sermone, commune est omnibus, quia naturæ est hominū, sicut ipsum credere gratiæ fideliū. Sed posse credere hoc loco significauit Christus, *Si vis credere:* quia illud demū posse facere censetur, ad quod faciendū necessaria omnia præsidia habemus, maximè autè & imprimis ipsam voluntatem faciendi. Patres igitur hoc loco expositam esse do-cent omnibus cōtinentiæ virtutem qui eam capere volunt. Dei enim gratiam omnibus eam expeten-tibus & implorantibus paratam esse.

13. Discipuli